

Orde van dienst Viering 22 maart Eindhoven

Aandacht en licht in tijden van Corona

-Paul Hagayi:

Umucyo Urarashe

Vrije Vertaling:

Ik stel vele vragen en weet niet waar ik naartoe ga.

Het donker omhult mij.

Er is niemand die mij de weg wijst

Vertel me, wie kan mij helpen?

Kijk naar het licht dat naar binnen valt

Er is hoop voor de mensen die leven

Wees niet ontmoedigd door de moeilijkheden die vandaag op je pad komen

Maar kijk vooruit

Zie, Jezus is schepper

Er is iets nieuws begonnen

Welkom, Votum en Groet

Het begon in 1891. Toen kocht Frederik Philips zijn eerste fabriek in Eindhoven. Hij wilde dat licht voor iedereen beschikbaar werd, zodat je ook in het donker samen kon komen.

Eindhoven werd de lichtstad van Nederland. Tot de dag van vandaag staat Eindhoven bekend om haar creativiteit. Zeker hier, op het terrein van de Technische Universiteit Eindhoven. De plek waar studenten en professoren dagelijks werken aan innovatieve ideeën om de samenleving vooruit te helpen.

Maar nu is het stil in de stad. De studenten en professoren zijn naar huis gestuurd, de winkelstraten zijn uitgestorven. Cafés en restaurants gesloten. De ziekenhuizen overvol.

Juist hier in Brabant, waar nog niet zolang geleden de mensen het leven in zijn volheid vierden, elkaar konden omhelzen en omarmen. Dat is allemaal niet meer mogelijk. Enkel online kunnen we elkaar nog ontmoeten.

Ook wij komen nu op deze vierde zondag van de 40-dagentijd online. Zoals Tjaard Barnard, mijn collega al zei:

“Bij alles wat nu zo onzeker is willen we vasthouden aan wat ons altijd draagt, aan dat waar we altijd naar op zoek zijn.”

In die traditie mag ook ik zeggen:

Onze hulp in in de Naam van de Levende God
Die hemel en aarde omvat
Die trouw blijft tot in eeuwigheid
En niet loslaat het werk van haar handen

Genade en vrede zei u allen. Wat fijn dat u, waar u ook bent, vandaag met ons meeviert!

Aansteken kaars en lamp

We lezen psalm 23, en daarna luisteren we naar de vertolking van Psalm 23 door Paul Hagayi in het Kinyamulenge

Psalm 23

Een psalm van David

De HEER is mijn herder,
het ontbreekt mij aan niets.
2 Hij laat mij rusten in groene weiden
en voert mij naar vredig water,
3 hij geeft mij nieuwe kracht
en leidt mij langs veilige paden
tot eer van zijn naam.
4 Al gaat mijn weg
door een donker dal
ik vrees geen gevaar,

want u bent bij mij,
uw stok en uw staf,
zij geven mij moed.
5 U nodigt mij aan tafel
voor het oog van de vijand,
u zalft mijn hoofd met olie,
mijn beker vloeit over.
6 Geluk en genade volgen mij
alle dagen van mijn leven,
ik keer terug in het huis van de HEER
tot in lengte van dagen.

Meditatie

Rood en wit. Kleuren van de vlag van Brabant, en ook de kleuren waarmee de Remonstranten zich profileren. Wit en rood. Nu ook de kleuren van het afzetlint hier voor de universiteit, en de lijnen die in de supermarkt op de grond zijn uitgetekend, in de rij bij de kassa. Een lijn die mij moet helpen om afstand te bewaren. 1,5 meter. Nog niet iedereen lijkt het te beseffen.

Het zijn vreemde tijden, mompelt de vrouw die voor mij in de rij staat. De vrouw achter mij komt toch heel dichtbij, totdat ze de lijnen ziet en van schrik een sprongetje naar achteren maakt. "Sorry" ... "Het is ok", zeg ik. "Enne...Heeft u al gehoord dat er mensen zijn die zeggen dat er weer dolfijnen en zwanen gesignaleerd zijn in Venetië?" Samen lachen we. Gelukkig maar. Dat kan nog.

In een week tijd zijn onze levens op zijn kop gezet. In een open samenleving waarin het voor ons vanzelfsprekend was om onze familieleden en vrienden te bezoeken en naar studie en werk te gaan en verschillende sociale activiteiten te ondernemen, wordt er abrupt op de stopknop gedrukt, en belanden we in een ruimte en plaats waar velen van ons nog nooit eerder geweest zijn. Veel is onzeker en het nieuws verontrust ons. Zorgen om ouders en grootouders, kinderen en kleinkinderen, onze banen en dat wat de toekomst zal brengen. We worden teruggeworpen op onszelf, met de oproep om toch op elkaar te letten. Hoe nu te leven, in tijden van Corona?

Misschien is het tijd om kleur te bekennen. Wie zijn wij, als alles om ons heen wegvalt? Alle zekerheden waarop wij onze huizen bouwen, de economie die wij draaiende houden, waarvan het wiel nu abrupt stopt. Wat blijft, als we geen vaste grond meer onder onze voeten kunnen vinden? Als we niet weten wanneer we onze geliefden weer kunnen vasthouden, aanraken en omhelzen?

Hoe kunnen wij elkaars bestaan bevestigen, elkaar zien en omarmen, tevoorschijn luisteren, ook als dat niet fysiek mogelijk is?

Op Social Media kwamen al zoveel hartverwarmende initiatieven voorbij. Het virus maakt dat we even uit onze eigen bubbel stappen, waarbij er letterlijk op de stop knop wordt gedrukt. De natuur krijgt weer vrij spel, tijd om te herstellen van onze manier van leven. Wij verliezen de controle, de dingen die we dagelijks doen, en de verworvenheden, die blijken allemaal niet zo vanzelfsprekend te zijn. En wanneer we weer in beweging kunnen en mogen komen, dat lijkt niet helemaal van ons af te hangen. Dat is complex. Dat zijn we vaak niet gewend.

En toch. We zijn zo groot en tegelijkertijd zo klein. Zo veerkrachtig, en zo ontzettend kwetsbaar.

En daarom juist nu, zingen wij psalm 23, een loflied, als bron van troost en bemoediging. Juist nu, als alle zekerheden wegvallen mogen wij staan in een traditie die ons vasthoudt, omhelst, wat wankel en onzeker, maar met de openheid en mogelijkheid om ten volle te leven, het uit te houden in het donker, maar ook misschien wel voorzichtig een aantal stralen van licht te kunnen voelen op onze huid.

Niet alleen door lijnen te trekken die ons op afstand van elkaar houden, maar ook om nieuwe levenslijnen te ontdekken die ons uit onze eigen bubbel halen, en waardoor we ons kunnen verbinden met onze buren, onze directe omgeving en die verloren vrienden die we toch maar weer eens opbellen. Die ons verbinden met vreemden die ineens op ons pad komen. Maar ook met mensen die gevlucht zijn naar Europa, vast zitten in kamp Moria, en waarbij we elkaars lijnen van licht en verbondenheid nu juist zo hard nodig hebben.

Laten we opnieuw lichtdragers worden voor elkaar, waarbij we het licht van de ander telkens weer – voorzichtig!- opnieuw blijven ontsteken.

Of, in de woorden van de Duitse theologe en activist Dorothee Sölle

Wij behoeven licht

om te kunnen denken

Wij behoeven lucht

Om te kunnen ademen

Wij behoeven een venster

naar de hemel

Paul zingt opnieuw een gedeelte van Psalm 23

Als gebed zijn dromen en verlangens van studenten en gemeenteleden in Eindhoven verzameld. Daarvan maken we een boom. Het is lente geworden. Een boom die leven geeft, geworteld in de grond, met takken die uitreiken naar de hemel, naar dromen en verlangens die mogelijk zouden kunnen worden. Ik hoop dat u uw dromen en verlangens digitaal met ons zou kunnen delen.

Out of struggle and tragedy something new can be born. At the time of outbreak, whether you are alone or together with your closed ones, it must be remembered that although we are distancing ourselves, from others, we are in this together. This is the new normal for now when we have to learn how to embrace our solitude, and find in it, a healthy balance between mind, body and soul. We cannot go outside but this is our chance to explore our resolve. We must pray for the people who have lost their close ones in the outbreak. With caution, care and hope we can strive and get out of this together. Let us fight against this one step at a time. (Siddharth)

Dat we elkaar vertrouwen inboezemen, en dat dat vertrouwen er kan zijn naast mijn/jouw/onzere angst, dat we die angst niet hoeven weg te stoppen. En dat mensen en de rest van de natuur met elkaar in evenwicht leven. (Esther)

Ik droom ervan dat alle mensen hun eigen kleine belangen vervangen door het gevoel van grotere, ons overstijgende belangen. Dat alle mensen de tijd nemen om alles wat zij op hun levensweg zien te wikken, te wegen en voor zichzelf van betekenis te voorzien. (Rolf)

Dat de wereld na Corona een mooiere plek zal zijn, ook voor al die mensen die nu (soms letterlijk) tussen de wal en het schip zitten en die wij door onze eigen zorgen van het moment dreigen te vergeten, een wereld met plek voor iedereen. (Margriet)

Dat we niet weggijken, maar omzien naar elkaar. (Hans)

I have the dream of working towards a sustainable future. It is not a one man task but if I could join a NGO that actually managed to change EU policies in order to have more renewable energy and a circular economy I would be pretty happy. (Ana)

Dears, I have a dream. Five years ago I came to Eindhoven from Syria as a refugee. I started a small catering, specialized in the Middle Eastern Cuisine. I need some support to start my own restaurant. I'm also looking forward to support other refugees (Mo)

De blaadjes worden neergelegd bij de boom

Dan bevestigen wij ons geloof in een leven van liefde

Aanvaarden wij onze verantwoordelijkheid voor onze geloofsgemeenschap

Haar taak in de wereld en haar noden

En zoeken wij vanuit huis onze levensopdracht onder Gods zege

Moge de weg je zeggen:

volg me maar

Moge de ster je zeggen:

richt je vaart op mij

Moge de grond je zeggen:

bezaai me.

Moge het water je zeggen:

drink me

Moge het vuur je zeggen:

warm je

Moge de boom je zeggen:

schuil in mijn schaduw

Moge de vrucht je zeggen:

pluk me, eet me.

En als je de weg kwijtraakt;

geen vaste grond meer vindt

en dreigt te verdrinken;

Als het vuur is gedoofd

en je honger en dorst hebt,

Dan mag je je deze woorden herinneren:

Wees niet bang, Ik zal er zijn.

Wat zijn úw verlangens en dromen? Mail ze naar ds. Rachelle van Andel,
rachellevanandel@gmail.com.

Wij plaatsen uw inzendingen op onze website.

Wilt u Mo's kitchen steunen? Doneer dan via deze pagina:

https://www.whyonate.nl/fundraising/mo-kitchen-middle-eastren-kitchen/en?openmanualcontent=open&fbclid=IwAR3FNhXeldkaCgOqMnqPao_0aHxvDAwv0wsev6tNZZuaYgmPCZjmTfvtno0#.XnaGgRdl5xc.messenger